

BETTY NEELS

Tulbid Augustale

Originaali tiitel:
Betty Neels
Tulips for Augusta
2008

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1971 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D02393421
ISBN 978-9949-82-701-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Preili Augusta Brown ronis üles vanaaegsest trepist, mis viis erapatsientide tiiba. Tal olid jalas nõuetekohased mustad paeltega kingad ning ta liikus otsusekindlalt, ehkki peaaegu aegluubis. Ta kees vihast, pettumusest ja tundest, et temaga on käitunud ebaõiglaselt, sest pool tundi varem oli ta saadetud matrooni juurde, kes talle teatas, et ta peab minema teadmata ajaks erapatsientide tiiba, kuni õde Bates, kes on haige, tagasi tuleb. Augustale ei meeldinud Bates – tüütu tüdruk, kes püüdis sellest lagunevast hoonetiivast viimast võtta – ja ta põlgas erapatsiente. Ta oli seda oma muidu meeldival, ent nüüd otsusekindlusest teraval häälel ka öelnud, aga muidugi polnud sellest kasu olnud. Ta oli läinud tagasi meeste kirurgiaosakonda, kus oli töötanud pärast õekvalifikatsiooni saamist aasta aega, ning rääkinud sellest vanemõele, kõigile õdedele ja patsientidele, kes juhtusid seal olema. Ta ütles seda ka Archie Duke'ile – mees oli olnud viimane pool aastat selle osakonna arst ja nad olid saanud headeks sõpradeks. Nüüd ei näe

Augusta meest eriti tihti, sest erapatsientide osakonda nooremad arstid sageli ei satu. Nad pidid lootma, et kohtuvad ehk mõnes koridoris, mida oli haiglas arvu-kalt, ja võib-olla on neil vahel korruga tööst vaba aega. Aga selleks oli vähe võimalust, sest Augusta oli sageli kuulnud Batesi torisemas, et ta tööaeg oli pidevalt väga hakitud... Erapatsientide puhul oli see vajalik, sest suuremat osa neist käidi igal pärastlõunal külastamas, niisiis pidid protseduurid toimuma pärast teejoomist, kui õde pärast kella viit haiglasse naasis. Tore ikka küll, mõtles Augusta nõrdinult. Ta oli harjunud jagama oma ülesandeid teise õega.

Ta jõudis trepist üles, lükkas ukсед lahti ja läks, ikka veel aeglaselt, vanemõe kabinetti.

Õde Cutts istus oma laua taga – pikka kasvu kõhn naine, kes oli jõudnud keskikka, ilma et ta seda kuidagi varjata püüdnuks. Ta hallinevad juuksed olid väikeses krunnis ja kõhnal näol, millel polnud jälgegi huulepulgast, olid vale tooni puudri jäljed. Tal olid kaunid tumedad melanhoolsed silmad ja suurepärased hambad. Augusta, kes teda uuris, samal ajal raporteerides, et tuli vahetusse, mõtles sajandat korda: nii kahju, et õde Cuttsil kedagi pole. Ta oli eeskujulik õde ning kohtles oma töötajaid jahedalt ja õiglaselt, mõjudes pisut heidutavalt, ning tal polnud lähedasi sõpru. Ta tõstis pilgu, kui Augusta sisse astus, naeratas kergelt ja ütles:

„Tere hommikust, õde Brown! Palun võtke istet. Ma olen hetke pärast valmis.“

Ta pöördus oma tegevuse juurde tagasi ja süvenes sellesse kohe, jättes Augusta istuma ja aknast välja vaatama. Erapatsientide osakond oli neljandal korrusel, sinna ei kostnud õuelt müra. Augusta jälgis, kuidas traumaosakonna sissepääsu juures avanes kiiresti kiirabiauto uks, samal ajal mõeldes, et ta läheb igal juhul kolme nädala pärast puhkusele, ja see tõstis ta tuju. Ilmselt on Bates jälle tööle selleks ajaks, kui ta tagasi tuleb. Ta katkestas hetkeks oma mõttelõnga, et vaadata, kuidas kiirabitöötajad ukse avasid ja kandraami ettevaatlikult autost välja tõstsid, viies selle Augusta nägemisulatuses välja. Neiu mõtles, mis oli juhtunud – see polnud õnnetus, sest autokatusel tuled ei vilkunud. Ta kaalus üht ja teist võimalust ning jättis need siis sinnapaika, pöördudes tagasi meeldiva puhkuse teema juurde. Ta läheb päevaks-paariks koju, väikesesse külla Dorsetis, kus ta isa on kohalik veterinaar, ja seejärel sõidab Hollandisse Alkmaari, kus elavad ta ema kaks vana tädid. Nende juures on vaikne ja rahulik, aga sellegipoolest oleks see väike muutus ning nagu ema talle sageli meenutas, tuleks see kasuks ta hollandi keele oskusele.

Ta vaatas üle laua õde Cuttsi, aga naise pea oli ikka veel kummargil ja ta kirjutas midagi. Augusta võitles sooviga haigutada ja alustas keerulist peastarvutamist, et näha, kas tal oleks raha uusi rõivaid osta. Isegi kui ta puhkus on vaikne ja rahulik, polnud mingit põhjust jätta lohakat muljet. Aga aritmeetika ei tulnud hästi välja ja ta lõpetas arvutamise ning istus, pilk kätel, mis olid kenasti süles ta valgel põllet. Need olid ilusad käed,

väikesed ja kena kujuga, kahvatuuroosade küüntega – ainult need olidki tema juures kenad, nagu ta vend Charles oli suuremeelselt maininud, viidates julma aususega sellele, et oma nõbinina, suure suu ning eriti veel porgandpunaste juustega polnud Augusta mingi kaunis vaatepilt. Selline ebameeldiv kirjeldus ei häirinud Augustat üldse – pealegi oli see tohutu liialdus. Ta juuksed olid tõesti iseäralikku kahvatut pronksikarva, aga pehmed ja siledad, ning ta nina oli üsna kena, ehkki kerkis otsast natuke ülespoole. Ja ta suu, kuigi suurevõitu, oli ilusa kujuga ning suunurgad kaardusid kenasti. Ta polnud kaunitar, aga teisest küljest polnud ta ka igava välimusega – ning tal olid ilusad silmad... erkrohelistel, ja neid ääristasid siidised tumepruunid ripsmed. Ent ta oleks tahtnud olla pikem ja saledam – lapsena oli ta olnud trullakas ja ehkki see pontsakus oli nüüdseks kadunud ning jätnud õigetesse kohtadesse kurvid ja peene piha, oli ta alles viimastel aastatel võõrutanud oma perekonna harjumusest teda Trullaks kutsuda – ehkki nad unustasid selle isegi vahel praegu.

Õde Cutts ütles: „Nii, õde, vaatame koos üle – kaks-kümmend palatit, nagu te teate – praegu on kolm tühjad, aga kaks pimesoolepõletikuga patsienti tuleb täna pärastlõunal härra Jamesi juurde. Mina alustan esimese palatiga. Seal on mitu kerget patsienti – te olete sellega muidugi nõus.“

Augusta häälitsetes nõustuvalt. Erapatsientide osakonnas oli alati kergete kopsuhaiguste ja bronhiidi sümpt-

tomitega patsiente või neid, kes ootasid läbivaatust, sest nad said endale lubada analüüside tegemise ajal mugavat voodis lebamist ja selle eest maksmist, selle asemel et käia kliinikus ja oodata oma järjekorda. Seal oli ka neid, kes eelistasid tulla antibiootikumikuuri ajal haiglasse. Nad olid oma voodikohad ära teeninud, sest maksid nende eest palju. Augustal oli neist isegi pisut kahju, sest kui nad poleks olnud nii rikkad ja oleks tööl käinud, siis poleks neil olnud nii palju aega enda pärast muretsemiseks.

„Marlene Jones,“ ütles õde Cutts asjalikul toonil. „Tonsillid ja adenoidid.“

Ravikaartide ülevaatamine võttis üsna palju aega. Augusta kuulas tähelepanelikult ja järgnes siis õele koridori, mis ulatus kabinetist mõlemale poole: ühel pool olid palatid ja teisel pool pikk rivi aknaid, millest paistsid korstnad ja kirikutornid ning kaugemal Püha Pauluse katedraal. Augusta vaatas seda linnapilti ja mõtles sajandat korda, miks ta üldse oli Londonisse tulnud. Ta igatses nii väga kodus olla, maja taga karjamaal koos koerte ja vana eesli Bottomiga, tunda köögist tulevat meeldivat küpsetamislõhna. Ta mõtles hetkeks, kas õde Cutts teab ta vabadest päevadest... Ta tabas õe pilgu ja avas kiiresti ukse palatisse number 1.

Patsient viskles voodis ja karjus – see oli umbes kuueaastane väike tüdruk, väga ilus ja ilmselt hellitatud. Lapse ema seisis voodi kõrval ja nägi abitu välja, aga märgates neid sisse astumas, ütles kohe ja üsna ebameeldival toonil:

„No tõesti, õde, kindlasti peaks keegi... Marlene'ikesel on kurk kibe... ma arvasin, et õde...“

„Kas te helistasite, proua Jones?“ küsis õde Cutts järsult.

„Noh, ei... igatahes, õed oleks pidanud kuulma, et ta nutab – või vähemalt käima iga paari minuti tagant Marlene'i vaatamas.“

Õde Cutts võttis selle avalduse vastu kerge kulmukergitusega.

„Haiglas on üsna mürarikas, proua Jones – õed teevad oma tööd ja katkestavad selle vaid siis, kui helistatakse kella, juhul kui patsient pole helistamiseks liiga haige, mis puhul on teistsugused korraldused. Igatahes olete teie, Marlene'i ema, siin.“

Ta sammus kiirustamata voodi juurde. „Lõpeta nutmine, Marlene, sest see teeb su kurgu veel valusamaks ja siis ei saa sa koju minna – las ma vaatan – ülehomme, eks ole?“

Marlene virises ja mossitas, vahtides õde Cuttsi vihaselt, nagu lapsed teevad, ja teatud lugupidamisega.

„Varsti saab jäätist,“ märkis õde. „See on õde Brown, kes hoolitseb sinu eest, kui mind siin pole.“

Ta pöördus minekule ja Augusta läks voodi juurde, kus teda üksipulgi uuriti, enne kui Marlene ütles häälega, milles oli kuulda pisaraid ja kibedat kurku: „Sul on rohelised silmad.“ Ja seejärel: „Kas sina sööd teeajal jäätist?“

„Minul nii hästi ei vea,“ ütles Augusta reipalt. „Ma tulen vaatama, kuidas sina sööd.“ Ta naeratas lapsele,

kellel oli punane pisaratest märg nägu, naeratas kergelt ka proua Jonesile ja läks õde Cuttsi järel toast välja.

Järgmises palatis oli vana mees – väga vana, väga haige ja, nagu õde Cutts ust enda järel sulgedes ütles, väga rikas. Ta naine oli veel noor – liiga noor, märkis õde süngelt.

Kolmas patsient oli kõige huvitavam, ehkki mitte meditsiinilisest vaatepunktist. Preili Dawn Dewey, filmitäht, kannatas palaviku all, mille kohta ta uhkelt ütles, et see on riniit, ja rääkis hirmsatest komplikatsioonidest. Ent Augusta, kes seisis õe kõrval, arvas, et preili nägi täiesti terve välja... ja patsiendi olukord pakkus talle palju vähem huvi kui kroogitud ja lehvidega öösärk, mis tal seljas oli. Augusta läks lähemale, et tervitada voodis lebavat noort naist, ja otsustas, et pits oli päris... millest ta saab teistele tüdrukutele õhtusöögi ajal rääkida. Ent hoolimata uhkest öösärgist ja lilledest, mis palatis olid, tundus preili Dewey rahulolematu ja natuke tuim ning Augusta tuletas endale meelde, et tal vaesekesel oli kõva nohu.

Augusta järgnes õele ja käis neljas-viies palatis, tervitades patsiente ja uurides neid oma säravate roheliste silmadega. Mõned patsiendid olid tõesti haiged ja tema meeldiv nägu leebus kaastundest, sest ta oli pehme südamega tüdruk, kes vihkas kannatusi ja valu – ning seetõttu oli ta muidugi ka nii hea õde.